

Arrest

nr. 196 963 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op per aangetekend schrijven van 15 december 2017, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontvangen op 19 december 2017, om de nietigverklaring en, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 5 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) te zijn en geboren op 28 mei 1990, komt in België aan op 2 november 1992 tezamen met zijn moeder en zijn twee zussen.

Bij beslissing van 21 juni 2001 verkrijgen de verzoeker, zijn moeder en zussen, een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij worden op 20 september 2001 in bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister resp. van een identiteitskaart voor kinderen. Wanneer de verzoeker meerderjarig wordt, wordt hij in bezit gesteld van een elektronische B-kaart voor vreemdelingen (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – onbepaalde duur).

Op 6 maart 2013 wordt verzoekers B-kaart gesupprimeerd, na een afvoering van ambtswege van 1 maart 2013.

Op 5 oktober 2012 wordt de verzoeker bij verstek tot een gevangenisstraf van één jaar veroordeeld door de correctionele rechtbank te Luik, dit voor feiten van diefstal met geweld, afpersing, slagen en verwondingen. Op 3 mei 2013 wordt het verzet dat de verzoeker tegen voormeld verstekvonnis aantekende, onontvankelijk waardoor het vonnis ook definitief wordt.

Op 18 juni 2014 vraagt de verzoeker om de herinschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 25 oktober 2016 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 15, met de volgende vermelding *“La présente attestation vaut certificat d'inscription au registre des étrangers / registre de population pour se voir délivrer le document de séjour, le titre de séjour / d'établissement ou son permis de séjour de résident longue durée-C.E. auquel il a droit (art. 119)”*.

Op 18 oktober 2017 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar veroordeeld wegens feiten van poging tot misdaad, brand en bendevoering.

Op 28 november 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag van 18 juni 2014 tot herinschrijving te weigeren. Deze beslissing wordt aan de verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Op 5 december 2017 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 13septies, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 december 2017 en is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1): naam : G(...) voornaam : A(...) geboortedatum : (...)1990 geboorteplaats : Kinshasa nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het

moment van zijn arrestatie. Betrokkene werd op 01.03.2017 van ambtshalve geschrapt. Zijn beschrijving in het vreemdelingenregister werd op 28.11.2017 geweigerd.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot brand-opzettelijk van roerende goederen van een derde, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 18.10.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, slagen en verwondingen, met bloeduitstorting, verwondingen, ziekte, diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, feiten waarvoor hij op 03.05.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Hij werd op 01.03.2017 van ambtshalve geschrapt. Zijn beschrijving in het vreemdelingenregister werd op 28.11.2017 geweigerd.

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot brand-opzettelijk van roerende goederen van een derde, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 18.10.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, slagen en verwondingen, met bloeduitstorting, verwondingen, ziekte, diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, feiten waarvoor hij op 03.05.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft familie in België. Het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten: Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot brand-opzettelijk van roerende goederen van een derde, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 18.10.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, slagen en verwondingen, met bloeduitstorting, verwondingen, ziekte, diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, feiten waarvoor hij op 03.05.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Hij werd op 01.03.2017 van ambtshalve geschrapt. Zijn beschrijving in het vreemdelingenregister werd op 28.11.2017 geweigerd.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Hij werd op 01.03.2017 van ambtshalve geschrapt. Zijn herschrijving in het vreemdelingenregister werd op 28.11.2017 geweigerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. D., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Directeur van de gevangenis te Tongeren en de verantwoordelijke van een gesloten centrum de betrokkene, G(...), A(...), op te sluiten in de lokalen van een centrum vanaf 07.12.2017 (...)"

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Nog op 5 december 2017 beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer

die verklaart te heten(1): naam : G(...) voornaam : A(...) geboortedatum : (...)1990 geboorteplaats : Kinshasa nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot brand-opzettelijk van roerende goederen van een derde, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 18.10.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, slagen en verwondingen, met bloeduitstorting, verwondingen, ziekte, diefstal met geweld of bedreiging, afpersing, feiten waarvoor hij op 03.05.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft familie in België. Het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. (...)"

2. Over het voorwerp

Zoals supra werd gesteld, bevat de bestreden bijlage 13septies drie onderscheiden beslissingen, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding. Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift kan echter onvoldoende blijken dat de verzoeker tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging nastreeft van de beslissing tot vasthouding die in de eerste bestreden akte zijn vervat.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de vordering hoe dan ook niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het voorwerp van de onderhavige vordering tot schorsing wordt dan ook beperkt tot de beslissing om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

3.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de (eerste) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

« 4. EXPOSE DES MOYENS INVOQUES JUSTIFIANT LA SUSPENSION ET L'ANNULATION DES DECISIONS ENTREPRISES.

Moyens pris de la violation des articles 7, 62, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, loi de 1980) et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; des articles 3, 8 et 13 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

Attendu que la partie requérante conteste la pertinence des motifs invoqués dans les actes litigieux et expose que les décisions entreprises violent les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu'en fait.

Qu'en effet, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, la loi de 1980) et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que selon la Cour de cassation, par motivation adéquate de l'acte administratif, il y a lieu d'entendre, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (Cass., 5 février 2000, Bull. cass., 2000,P.285).

Que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement à la décision concernée.

Que «le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adopté. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui paraît manifestement erroné » (C.E., n°53.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n°86, pp 574 et s. ; C.E., n°58.074, 8 février 1996, RDE 1996, n°87, p. 72 ; C.E. 57.53116 janvier 1996 RDE n°88, pp. 242-243).

Qu'en l'occurrence, la motivation des décisions attaquées révèle que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate en ce qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation de la partie requérante.

Qu'en effet, la partie adverse considère qu'un ordre de quitter le territoire doit être délivré au requérant (1) en raison de sa situation de séjour irrégulière, (2) parce que sa demande de réinscription a été refusé en date du 28.11.2017, et (3) parce qu'il représente un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale en raison de deux condamnations pénales : une du 3 mai 2013 pour escroquerie et vol avec violence et une du 18 octobre 2017 pour tentative d'incendie à des biens meubles.

Qu'or :

(1) Le motif du séjour illégal ne peut constituer à lui seul une motivation légale.

(2) Le motif du refus de réinscription ne peut encore moins constituer à lui seul une motivation légale d'une part, parce que le séjour illégal découle de ce refus de réinscription, et d'autre part, parce que le requérant entend contester la décision prise le 28 novembre 2017 dans le délai légal de trente jours.

L'argument selon lequel le requérant ne possède pas d'adresse de résidence officielle en Belgique n'est pas fondé non plus dans la mesure où la partie adverse a notamment récemment dû statuer sur une demande de réinscription du requérant et que l'adresse renseignée du requérant est celle où il vit depuis plusieurs années avec les membres de sa famille, à savoir (...) à 4030 Liège. La partie adverse ne peut donc pas prétendre ignorer la résidence effective du requérant.

(3) En ce qui concerne les deux condamnations mentionnées dans les décisions attaquées.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions. Le comportement du requérant doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

La partie défenderesse fait manifestement in casu application de la loi du 24 février 2017 même si elle ne le dit le mentionne pas clairement. Cette loi participe d'une réforme large qui concerne les ressortissants des pays tiers d'une part, et les citoyens de l'Union européenne et les ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés d'autre part (Doc. Pari., Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p. 5.).

La modification substantielle du régime d'éloignement des étrangers a été votée dans ce contexte particulier de lutte contre le terrorisme et la radicalisation.

En l'espèce, si le requérant a bel et bien fait l'objet de deux condamnations pénales, force est de constater qu'il n'a jamais été poursuivi ni condamné pour des faits liés au terrorisme ou à l'islamisme radical.

L'article 13 des travaux préparatoires de la loi du 24/02/2017 précise : « selon le statut de séjour considéré, les raisons d'ordre public ou de sécurité nationale permettant de mettre fin au séjour (lire ici « permettant d'enjoindre de quitter le territoire) doivent revêtir un degré de gravité plus ou moins élevé. Une distinction est par conséquent faite entre de simples "raisons", des "raisons graves" et des "raisons impérieuses", ces raisons pouvant par ailleurs, concerner soit l'ordre public ou la sécurité nationale, soit uniquement la sécurité nationale. Etant donné que les notions de "raisons d'ordre public ou de sécurité nationale", de "raisons graves" ou de "raisons impérieuses" sont tirées d'actes européens, il y a lieu de les interpréter conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice.

Comme mentionné plus haut, la notion de "raisons d'ordre public ou de sécurité nationale" implique l'existence d'une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, celui-ci devant s'entendre comme comprenant aussi la sécurité intérieure et extérieure de l'État (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 34; arrêt J.N., 15 février 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, point 67). Les "raisons graves" traduisent l'idée que les circonstances de la cause doivent présenter un degré de gravité plus important, et les "raisons impérieuses" exigent que les circonstances de la cause soient encore plus graves. Il en résulte que la notion de "raisons graves" est bien plus étendue que celle de "raisons impérieuses" (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 19, et jurisprudence citée).

Ainsi, la Cour de Justice a déjà jugé que la notion de "raisons impérieuses de sécurité nationale", suppose non seulement l'existence d'une atteinte à la sécurité nationale, mais aussi qu'une telle atteinte présente un degré de gravité particulièrement élevé, reflété par l'emploi de l'expression "raisons impérieuses" (arrêt Tsakouridis, 23 novembre 2011, C-145/09, EU:C:2010:708, points 40-41; arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, point 78; arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 20), la volonté du législateur ayant été de limiter la possibilité de mettre fin au séjour à des "circonstances exceptionnelles" (arrêt Pl., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 19) [...] Lorsqu'elle envisage de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, l'autorité compétente devra donc vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l'intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour. [...] Ainsi, conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice, la notion de "raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale" peut notamment couvrir la participation ou le soutien à des activités terroristes ou à une organisation terroriste (arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C:2015:413), la criminalité liée au trafic de stupéfiants (arrêt Tsakouridis, 23 novembre 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrêt Calfa, 19 janvier 1999, C 348/96, EU:C:1999:6; arrêt; Orfanopoulos et Oliveri, 29 avril 2004, C-482/01 et C-493/01, EU:C:2004:262), les actes d'abus sexuel ou de viol sur mineur, la traite des êtres humains et l'exploitation sexuelle des femmes et des enfants, le trafic illicite de drogues, le trafic illicite d'armes, le blanchiment d'argent, la corruption, la contrefaçon de moyens de paiement, la criminalité informatique et la criminalité organisée (arrêt Pl., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300) ou encore la fraude fiscale (arrêt Aladzhov, 17.11 2011, C 434/10, EU:C:2011:750).

Toutefois, il y a lieu de souligner que même en présence de tels faits, l'autorité compétente devra examiner chaque situation dans sa globalité de sorte qu'il ne pourra pas être mis fin automatiquement au séjour pour des "raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale". Il se peut en effet que les circonstances de la cause ne revêtent pas le degré de gravité requis pour pouvoir être qualifiées de la sorte. A l'inverse, à la lumière des arrêts précités, les faits qui permettent de conclure en l'existence de "raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale" peuvent très bien relever aussi, dans des circonstances particulièrement graves, de la notion de "raisons impérieuses de sécurité nationale". »

Il convient de préciser par ailleurs que « plus le statut de séjour de l'étranger est « solide » plus de « degré de gravité » du comportement devra donc être élevé pour justifier l'éloignement ». (« Nouvelle politique d'éloignement du gouvernement ou comment être considéré comme criminel sans avoir été condamnée » V. HENKINBRANT - Newsletter ADDE mars 2017 p.4.)

En l'espèce, le séjour du requérant est particulièrement solide (25 ans en Belgique, dont plus de vingt ans en séjour légal), le degré de gravité retenu doit dès lors être particulièrement élevé pour justifier son éloignement.

Toutefois, force est de constater que le ministre ne fait état d'aucune circonstance particulièrement grave pouvant justifier les décisions contestées.

Votre Conseil a estimé dans un arrêt du 27 avril 2017 (n° 186.135) que : « D'autre part, le contrôle précité consistant, en présence d'un recours tel que celui formé en l'espèce, en un contrôle de légalité, il ne confère au Conseil aucune compétence pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Dans l'exercice de ce contrôle, le Conseil doit se limiter à

vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation. Il lui appartient également de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent, dont la portée a été rappelée ci-avant. (...) 4.3.1. En l'espèce, le Conseil observe qu'il ressort de ses termes, rappelés supra sous le point 1.4., que la décision, prise par la partie défenderesse, sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, de fixer la durée de l'interdiction d'entrée querellée à huit ans repose sur la considération que « L'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public », laquelle repose elle-même sur les constats qu'il « a été condamné le 24.11.2016 par le tribunal correctionnel de Namur à une peine de 3 ans de prison sursis de 5 ans pour la moitié du chef d'infraction à la loi sur les stupéfiants ; stupéfiants-héroïnum (héroïne) ; stupéfiants-détention illicite ; stupéfiants acte de participation à une association-activité principale ou accessoire » et qu'il « n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge », ainsi que sur l'affirmation que « Eu égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. ». (...) En effet, le Conseil rappelle qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave -pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément défait ou de droit relatif à [s] a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission ». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « à la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

Cette jurisprudence est applicable ipso facto au cas d'espèce dans la mesure où la motivation des décisions entreprises constitue un simple rappel des différentes condamnations dont le requérant a fait l'objet et en précisant « Gezien de ernst van deze feiten (...) : cette motivation est tout à fait insuffisante à la lumière de l'esprit de la loi, laquelle se voulait être la plus restrictive possible.

Le requérant ne constitue manifestement pas une menace suffisamment grave pour la sécurité nationale. En l'absence d'éléments concrets justifiant de la gravité des faits, la décision est constitutive d'erreur manifeste d'appréciation et doit être annulée. L'autorité compétente n'a pas procédé à l'examen de proportionnalité qui lui incombait, ne permettant pas au requérant d'être informé à suffisance des raisons qui l'ont poussé à adopter les décisions litigieuses, ce faisant elles contreviennent également à l'article 62 de la loi sur les étrangers en ce que la motivation n'est pas adéquate. »

Qu'en outre, l'administration a injustement jugé nécessaire la notification simultanée d'une interdiction d'entrée.

Qu'à cet égard(...)

Qu'ainsi, une fois la mesure d'éloignement exécutée, il sera manifestement impossible, pendant 8 ans, pour le requérant d'entreprendre avec succès des démarches en se conformant aux dispositions légales sur le territoire, en vue d'obtenir les autorisations nécessaires à un séjour légal en Belgique.

Qu'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant suivi de son interdiction d'entrée entraînera assurément la violation de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, dès lors qu'il perdrait le bénéfice de tous les efforts consentis dans le cadre de son intégration en Belgique, et ce pendant 8 ans.

2.

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales stipule que

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

Que l'article 1er de la Convention précitée dispose que les Etats « reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis au titre 1er de la Convention. ».

Que ce critère de juridiction désigne une notion essentiellement factuelle¹, soit la possibilité pour les autorités étatiques d'exercer un « certain pouvoir 2 » sur une personne. En somme, la capacité de porter atteinte aux libertés fondamentales d'un individu entraîne ipso facto l'obligation de lui garantir le respect des droits définis par la Convention : « d'un point de vue réaliste, la juridiction' d'un Etat doit s'analyser comme le pouvoir de ce dernier d'empêcher la commission d'un acte attentatoire à la Convention.³ ».

Qu'en ce sens, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la simple présence physique d'un individu sur le territoire d'un Etat contractant lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH, et ce indépendamment de la qualification juridique du séjour de l'intéressé⁴.

Qu'il s'agit pour les Etats membres et toutes leurs entités étatiques en ce compris donc leurs administrations étatiques de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Qu'un acte de l'autorité publique qui a pour effet de porter atteinte à ce droit doit s'inscrire dans le respect des critères prévus par la Convention⁵.

Que pourtant, la partie défenderesse considère que les garanties du droit au respect de la vie privée et de la vie familiale visé à l'article 8 de la CEDH ne s'appliquent pas à la situation du requérant et que partant, ses décisions ne représentent pas un préjudice grave et difficilement réparable.

Qu'a contrario, le requérant soutient que l'exécution des décisions entreprises porterait une atteinte disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale si tant est qu'il mène une vie familiale réelle et effective avec sa mère et ses sœurs depuis 1992 en Belgique.

Que l'article 8 de la CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais aussi le droit au respect de la vie privée ; il s'agit pour l'administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ ou familiale est invoqué, il appartient d'abord au Conseil du Contentieux des Etrangers d'examiner s'il existe une vie privée et/ ou familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il est porté atteinte par l'acte attaqué.

Qu'en l'occurrence, il ressort du dossier administratif que le requérant mène bel et bien une vie privée et familiale en Belgique depuis 1992, donc depuis qu'il a deux ans.

Que d'ailleurs, les décisions litigieuses ne contestent pas la réalité et l'effectivité de cette vie privée et familiale.

Attendu qu'il convient de prendre en considération le 2ème paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet l'ingérence de l'autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes qui y sont énoncés et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'ainsi, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie privée et/ou familiale.

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme « lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (Voir Cour eur.d ;h ;, arrêt Moustaqim c.la Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p.385, note P. Martens).

Que le Conseil d'Etat a d'ailleurs estimé que « l'éloignement du territoire qui implique la rupture des relations sociales et affectives profondes et harmonieuses que le requérant a tissées en Belgique depuis son arrivée tant avec ses condisciples de classe qu'à l'égard de sa famille d'accueil, est une

mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse » (CE, 11 février 1999, arrêt n° 78.711, R.D.E., n° 102,1999, p. 40.).

Qu'il a également été jugé que : « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement »(C.E., arrêt n°105.428 du 9 avril 2002).

Qu'en l'espèce, il y a manifestement une ingérence, dès lors que l'exécution de la décision entreprise impliquerait nécessairement une atteinte à la vie privée et familiale du requérant, ce qui serait une mesure disproportionnée portant atteinte au droit à la vie privée et familiale.

Qu'il fait nul doute que sa vie privée et familiale doit être garantie et prise en considération dans toute décision le concernant.

Que force est de constater que le requérant qui se trouve sur le territoire belge depuis 1992, soit depuis l'âge de deux ans, relève des juridictions belges et à ce titre, est en droit d'alléguer qu'un ordre d'expulsion constitue une ingérence dans sa vie privée et familiale.

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de Tordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH (5/2/2002, Conka/Belgique, §3), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15/12/1980 (C.E. 22/12/2010,n° 210.029), d'autre part, la partie adverse est manifestement en défaut de s'être, en l'espèce, livrée, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance .

Que force est de relever que s'agissant de l'article 8 qui consacre le droit au respect de la vie privée et familiale, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires que ce droit n'est pas absolu, contrairement au droit de ne pas subir des traitements inhumains et dégradants posé par l'article 3 qui ne ménage aucune exception ; cependant, les atteintes au droit consacré par l'article 8 sont strictement encadrées puisqu'elles doivent être prévues par une loi, poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique.

Qu'en cette matière, il y a lieu de tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble (Avis Auditeur, sur CE, 14 août 1997, n° 67.710, op. cit.).

Que le critère de nécessité de la mesure implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'il incombe à la partie défenderesse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'en l'espèce, et ce avec bon sens, l'on peut soutenir que les deux premières conditions sont remplies puisque la décision entreprise trouve son fondement dans la loi du 15.12.1980 qui vise à contrôler l'entrée et le séjour des étrangers en Belgique ; en revanche, cette décision semble manifestement disproportionnée au regard de la cellule et de l'unité familiale du requérant qui n'est pas et ne peut être contestée.

Que par ailleurs, le caractère illégal de son séjour n'exonère pas les juridictions belges d'assurer la protection et le respect de son droit à la vie privée et familiale, puisque cela mènerait à l'amointrissement du principe de la protection garantie par la Convention.

Qu'il en va de même lorsqu'il s'agit de l'obligation pour l'Office des étrangers de délivrer un ordre de quitter le territoire en vertu des articles 7, 27 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

Que les arguments tirés de l'obligation pour les autorités administratives belges de délivrer un ordre de quitter le territoire, d'une première admission sur le territoire belge ou de la précarité du séjour du requérant ne peuvent suffire à justifier une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant ainsi que l'absence de tout contrôle juridictionnel a posteriori.

Que par ailleurs, Votre Conseil l'a considéré dans un arrêt de suspension « la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, de manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation (CCE statuant en assemblée générale n°116003 du 19 décembre 2013). » (CCE, arrêt n°123081 du 25 avril 2014).

Qu'en outre, comme Votre Conseil l'a rappelé dans ce même arrêt de suspension « il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p.17). (CCE, arrêt n°123081 du 25 avril 2014).

Qu'ainsi, force est de constater que la motivation contenue dans la décision ne contient aucun développement de nature à démontrer que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par les articles 7,27 et l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la gravité de l'atteinte aux droits protégés par l'article 8 de la CEDH.

Que l'argument selon lequel que le requérant a commis des infractions qui ont nui à l'ordre public ne peut être considéré comme satisfaisant.

Qu'en l'espèce, la condition que la mesure soit nécessaire dans une société démocratique n'est pas remplie, ce qui constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

Qu'en effet, il ne ressort nullement des décisions attaquées que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux, sérieux et loyal de la situation familiale du requérant.

Qu'il n'apparaît pas des motifs des décisions que la ministre ait pris en considération ni dans son principe, ni a fortiori de façon proportionnelle, l'atteinte qu'elle portait à la vie familiale et privée du requérant et on conçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique du requérant qui mène une existence sans jamais troubler l'ordre public du Royaume (Conseil d'Etat, arrêts n° 118.430 du 16 avril 2003, 126.169 du 8 décembre 2003 et n° 133.468 du 2 juillet 2004, Zroudi ; CCE, arrêt n° 25258 du 28 mars 2009, Anderson).

Que cet impératif ne peut être tenu pour suffisamment rencontré par la motivation contenue dans les décisions entreprises.

Que la situation personnelle du requérant arrivé mineur en Belgique en 1992 avec sa mère et ses deux sœurs fait valablement obstacle à l'exécution d'une mesure d'expulsion qui aurait pour conséquence de le séparer de sa famille régulièrement établie en Belgique.

Qu'il ne connaît rien ni personne au Congo.

Que l'envoi vers le pays d'origine au regard du faible préjudice pour la partie adverse d'accueillir une personne de plus, logée dans une famille plutôt que dans un centre d'accueil et qui n'est pas à charge des pouvoirs public.

Que partant, la partie adverse viole le principe général de proportionnalité, dès lors qu'il ne démontre pas la nécessité de ladite décision, et ne démontre pas non plus qu'elle aurait mis en balance les intérêts en présence, alors même que le critère de nécessité implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'en égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant vers un Etat où il ne dispose plus d'aucuns liens entrainera assurément une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Qu'en raison de l'ensemble des éléments développés sous le moyen, il y a lieu de constater que la décision attaquée est inadéquatement motivée, disproportionnée, viole l'ensemble des dispositions vantées sous le moyen et partant, doit être annulée.

3. Attendu que l'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

Qu'il appert de souligner que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires, notamment dans l'affaire Conka contre la Belgique, que l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de s'y prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils peuvent s'y trouver consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un grief défendable fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié.

Que d'une manière générale, la jurisprudence européenne exige que les recours internes à utiliser existent à un degré suffisant de certitude, en pratique comme en théorie (Vernillo, 20 février 1991, A.198, §27).

Que dans son opinion partiellement concordante et partiellement dissidente, Monsieur VELAERS, juge ad hoc dans l'affaire Conka contre la Belgique, note : " En tout état de cause cependant, il convient de rappeler que l'effectivité d'un recours ne dépend pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant, il suffit qu'il existe des chances réelles du succès".

Que partant, la partie adverse viole l'article 13 de la CEDH en ce que, afin de satisfaire aux exigences de l'article 13 de la CEDH, le recours visé à l'article 39/2 de la loi du 15 décembre 1980 précitée doit, pour être effectif, être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 290 ; Cour EDH 8 juillet 1999, Cakici/Turquie, § 112).

Qu'il a été jugé que « Le droit de demander la suspension de l'exécution d'une décision administrative frappée de recours en attendant que la juridiction saisie statue au fond, fait partie des éléments garantissant l'effectivité de ce recours, dès lors que l'exécution de la décision attaquée, telle qu'une mesure d'éloignement du territoire (...) risque de produire des effets irréversibles et d'empêcher, en pratique, l'intéressé de plaider utilement sa cause ».(Tribunal civil de Bruxelles (référés) ,8 octobre 1993, JMLB, 1994, pp278-282).

Qu'en d'autres termes, l'exécution de l'ordre de quitter le territoire violerait le droit de la défense ainsi que le principe d'effectivité expressément consacré par la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, spécialement à l'article 13 et par l'article 2,3° du Pacte fondamental relatifs aux droits civils et politiques.

Que selon la jurisprudence, « L'exécution précipitée de l'ordre d'expulsion, en dépit de l'exercice connu d'une voie de recours, sans même en attendre les suites, paraît constituer une voie défait » (cf. Tribunal correctionnel de Namur (ch. Du conseil), 26 mai 1993, JLMB, 1994, p.275).

Qu'en l'occurrence, il s'indique de rappeler que les actes attaqués (Annexes 13Septies et 13Sexies), notifiés au requérant le 05.12.2017 sont susceptibles de recours en annulation et en suspension auprès de Votre Conseil.

Que l'exécution de ces actes attaqués violerait manifestement l'article 39/2, §2de la loi du 15 décembre 1980, en vertu duquel « cette décision est susceptible d'un recours en annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. Ce recours doit être introduit par requête dans les trente jours suivant la notification de la présente décision », alors que la décision litigieuse enjoint au requérant de quitter le territoire sans délai tout en la maintenant en détention en vue de sa reconduite à la frontière.

Que l'on peut raisonnablement en déduire que la présence du requérant sur le territoire est nécessaire pour assurer l'effectivité du susdit recours que la loi a prévu et qu'il a décidé d'introduire auprès d'une instance nationale pour faire valoir ses droits.

Que par conséquent, la partie adverse ne peut procéder à l'éloignement du requérant sans violer article 13 de la CEDH si tant est que dans un tel cas le recours prévu par la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers serait, quod non en l'espèce, manifestement illusoire, inadéquat voire inutile.

Qu'une telle mesure d'expulsion entrave inéluctablement de manière injustifiée l'exercice et l'effectivité du droit de la défense du requérant dans le cadre des recours contre la partie adverse pendants et à venir."

3.2.2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker betwist die vaststelling, die bovendien steun vindt in het administratief dossier, niet. Verzoeker werd immers reeds d.d. 1 maart 2013 van ambtswege afgevoerd en op 6 maart 2013 werd zijn B-kaart gesupprimeerd. De door hem ingediende aanvraag tot herinschrijving werd op 28 november 2017 geweigerd omdat hij geen bewijzen had voorgelegd van zijn aanwezigheid op het grondgebied tussen 3 februari 2014 en 18 juni 2014. Hij nam hiervan diezelfde dag kennis. Het staat hem vrij hiertegen een annulatieberoep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch die procedure heeft geen schorsende werking, in tegenstelling tot wat hij laat uitschijnen.

Daarnaast werd de beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Verzoeker meent dat er enkel verwezen werd naar zijn veroordelingen, doch kan hierin niet worden bijgetreden. Uit de motivering van de beslissing blijkt immers dat de feiten waarvoor hij werd

veroordeeld werden meegedeeld in de beslissing. Er werd gemotiveerd dat gezien de ernst van die feiten afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Dergelijke motivering is in overeenstemming met de rechtspraak van het HJEU en meer bepaald de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 waarin het HJEU richtlijnen vaststelde voor de interpretatie van het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, dat gedeeltelijk werd omgezet in artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet

Volgens het HJEU verzet artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn zich tegen een nationale praktijk volgens dewelke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld.

Het HJEU oordeelde dat andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit dat werd gepleegd, van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

Het staat de verwerende partij vrij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot de gepleegde feiten. De verantwoording van de schending van de openbare orde, is gelegen in de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen werd er door de thans bestreden beslissingen geen einde gesteld aan een verblijfsrecht. De verwijzingen naar voorbereidende werken of rechtspraak van het HJEU daaromtrent zijn niet dus dienstig.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In tegenstelling tot wat hij beweert, werd wel degelijk een afweging gemaakt van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Er werd geoordeeld dat het feit dat hij familie in België heeft, niet behouden kan worden in het kader van artikel 8 EVRM daar hij in breuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Er werd gemotiveerd dat uit de bepalingen van het tweede lid blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé en gezinsleven niet absoluut is. Verzoeker toont aan dat dergelijke afweging kennelijk onredelijk is.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat er hinderpalen voorhanden zijn voor het uitbouwen van een gezins- en privéleven elders dan in België.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 3 en 13 EVRM zouden zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.2.2.3. De verzoeker voert onder meer de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij wijst er op dat hij reeds sinds de zeer jonge leeftijd van twee jaar in België een familiaal leven heeft ontplooid met zijn moeder en zijn zussen, dat hij een regelmatig verblijf in België heeft gehad van meer dan 20 jaar en dat zijn privéleven in België is geworteld terwijl hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer kent. De verzoeker geeft aan dat in geen van beide bestreden beslissingen het bestaan van zijn privé- en

familieleven in België wordt betwist. Hij erkent dat hij veroordeeld werd voor een aantal feiten, maar brengt naar voor dat het aan de verweerder toekomt om aan te tonen dat hij een juist evenwicht heeft bewaakt tussen de conflicterende belangen van de verzoeker en de belangen van de samenleving. De verzoeker meent dat in casu geenszins blijkt dat de verweerder de impact op zijn familiale en privébelangen heeft in rekening genomen en dat ook niet blijkt dat de verweerder bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel is overgegaan tot een rigoureuze, ernstig en loyaal onderzoek van zijn familiale belangen. De enkele vaststelling dat de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, volstaat volgens de verzoeker niet en maakt geen deugdelijke belangenafweging uit.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familieleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familieleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en/of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. In tegendeel erkent de verweerder uitdrukkelijk dat de verzoeker familie heeft in België, waarbij hij enkel stelt dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming biedt en dat verzoekers privé- of familieleven niet kan worden behouden omdat hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden in de zin van artikel 8.2. van het EVRM. Ook in de nota met opmerkingen wordt het bestaan van het door de verzoeker naar voor gebrachte privé- en gezinsleven niet betwist en beperkt de verweerder zich tot de argumentatie dat er wel degelijk een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd.

De verzoeker verwijst naar het feit dat hij op de zeer jonge leeftijd van twee jaar samen met zijn moeder en zussen naar België kwam en hier dus meer dan 25 jaar verblijft, waarvan het overgrote deel in regelmatig verblijf. Hij stelt dat hij in de Democratische Republiek Congo dan ook niets of niemand meer kent.

De elementen die de verzoeker naar voor brengt, stroken met de stukken van het administratief dossier waaruit inderdaad blijkt dat de verzoeker in 1992 (toen hij twee jaar oud was) samen met zijn moeder en zussen naar België kwam en er sedert 2001 tot een onbeperkt verblijf werd gemachtigd op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen definitie bevat van het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch van het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29;

EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Gelet op het feit i) dat de verzoeker reeds op de zeer jonge leeftijd van twee jaar naar België kwam samen met zijn moeder en zussen, ii) dat allen reeds in 2001 tot een onbepert verblijf werden gemachtigd, iii) dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker sedert de leeftijd van twee jaar meer dan vier maanden het land heeft verlaten en iv) dat niet blijkt dat hij sedert zijn peutertijd enige betekenisvolle tijd heeft doorgebracht in zijn land van herkomst of in enig ander land, neemt de Raad aan de verzoeker in België een privéleven heeft ontwikkeld in de zin van artikel 8 van het EVRM. De banden tussen de verzoeker en zijn moeder en zussen maken deel uit van dit privéleven.

Zoals de verweerder in de eerste bestreden akte terecht stelt, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in een belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en privéleven hier te lande en anderzijds

het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Eén van deze relevante feiten betreft onmiskenbaar de vraag of de thans bestreden maatregel kadert in een weigering van voortgezet verblijf dan wel dat het gaat om een zogenaamd verzoek om eerste toelating.

De Raad is van oordeel dat verzoekers situatie kadert in de weigering van een voortgezet verblijf. Immers blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoeker bij beslissing van 21 juni 2001 tot een verblijf van onbepaalde duur werd gemachtigd. Tengevolge dit toegekend onbepaald verblijfsrecht werd de verzoeker eerst in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen en vervolgens kreeg hij een B-kaart. Hoewel verzoekers B-kaart op 6 maart 2013 werd *“gesupprimeerd”* na een afvoering van ambtswege van 1 maart 2013, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verweerder tot 28 november 2017 heeft gewacht om verzoekers aanvraag tot herinschrijving van 18 juni 2014 te beantwoorden. De verweerder liet het verzoek om herinschrijving dus meer dan drie jaar onbeantwoord. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat er jegens de verzoeker op 25 oktober 2016 een *“bijlage 15”* werd getroffen die hem toeliet de verblijfskaart *“waarop hij recht heeft”* af te halen. Bovendien blijkt dat de verweerder op 28 november 2017 aangeeft dat er contact zal worden opgenomen met het gemeentebestuur waar de verzoeker laatst was ingeschreven *“om hem af te voeren wegens verlies verblijfsrecht”*. Bijgevolg dient de beslissing van 28 november 2017 te worden beschouwd als de weigering van het voortgezet verblijf. Daar de bestreden verwijderingsmaatregel zelve als feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vermeldt dat aan de verzoeker op 28 november 2017 de herinschrijving werd geweigerd en er tussen deze onderscheiden rechtshandelingen slechts één week is verlopen zonder dat ten aanzien van de verzoeker in die tijd enige andere verwijderingsmaatregel werd getroffen, kadert ook het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in de weigering van een voortgezet verblijf.

In dergelijke gevallen aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven, bij wet voorzien zijn en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8.2. van het EVRM verleent geen enkele categorie van vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt desalniettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM (zie bijvoorbeeld de arresten Moustaquim en Boulouf, voornoemd, Beldjoudi c. Frankrijk, 26 maart 1992, reeks A 234-A ; zie ook Amrollahi c. Denemarken, nr 56811/00, 11 juli 2002, Yilmaz c. Duitsland, nr 52853/99, 17 april 2003, et Keles c. Duitsland, nr 32231/02, 27 oktober 2005)..

Het Hof heeft in zijn arrest Boulouf de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in

verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; en
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming;
- (9) bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner volgt dat naast de Boultif-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (10) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- (11) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58).

Het feit dat de verwijderingsmaatregel en het daarbij horende inreisverbod wel of niet is beperkt in de tijd, wordt door het Hof eveneens in rekening gebracht (EHRM 17 april 2003, nr. 52853/99, Yilmaz v. Duitsland, par. 48).

In casu zijn de criteria 1 tot en met 4 en 11 relevant.

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

Als aspecten van openbare orde een rol spelen in de bestreden beslissing, quod in casu, dan moet in elk geval blijken dat in de belangenafweging de zgn. 'guiding principles' (algemene richtlijnen) uit de arresten Boultif/Üner werden meegenomen, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak. Het is op basis van deze criteria dat de noodzakelijkheid en de proportionaliteit van de verwijdering van een vreemdeling op grond van de openbare of nationale veiligheid dienen te worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verweerder aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende heeft gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft familie in België. Het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Het verweer in de nota met opmerkingen dat uit deze motivering zou blijken dat er wel degelijk een daadwerkelijke afweging werd gemaakt van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan niet overtuigen. Immers erkent de verweerder dat de verzoeker "familie" heeft in België en beperkt hij zich voorts tot de bijzonder vage, stereotiepe en eerder rechtstheoretische bemerkingen dat uit de bepalingen van artikel 8.2. van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat het gegeven dat de verzoeker in België "familie" heeft "niet kan worden behouden" in het kader van artikel 8.1. van het EVRM omdat de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8.2. van het EVRM.

Daargelaten de vraag of uit de voormelde vage motivering al kan blijken dat de verweerder zich op het standpunt zou hebben gesteld dat de belangen met betrekking tot het vrijwaren van de openbare orde in het licht van artikel 8 van het EVRM in het voorliggende concrete geval zwaarder doorwegen dan en primeren op de belangen van de verzoeker bij het verder zetten van zijn privéleven in België, blijkt noch uit de motieven van de eerste bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verweerder bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel een nauwkeurig onderzoek

heeft gedaan van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben en hij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken.

De verweerder wijst in tegendeel enkel op de inbreuken die gepleegd zijn die de openbare orde van het land schaden, inbreuken die hoger in de motivering concreet worden toegelicht door verwijzing naar twee veroordelingen van 3 mei 2013 (blijkens de stukken van het administratief dossier blijkt het te gaan om de bevestiging van het verstekvonnis van 5 oktober 2012 wegens de onontvankelijkheid van het verzet) en 18 oktober 2017 voor feiten van respectievelijk *"afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, slagen en verwondingen, met bloeduitstorting, verwondingen, ziekte, diefstal met geweld of bedreiging"* en *"poging tot brand-opzettelijk van roerende goederen van een derde, deelname aan bendevoorming"*.

De aldus naar voor gebrachte elementen van openbare orde hebben echter enkel betrekking op het belang van de staat en van de samenleving. De concrete elementen in het belang van de verzoeker komen echter op geen enkele wijze naar voor. Nochtans waren deze elementen door de verweerder ontegensprekelijk gekend. Uit de stukken van het administratief dossier, waarin zich onder meer een zeer uitvoerige verblijfshistoriek van de verzoeker bevindt die is opgesteld op 1 december 2017, blijkt immers dat de verweerder ervan op de hoogte was dat de verzoeker op tweejarige leeftijd met zijn moeder en zussen naar België kwam. De verweerder heeft de verzoeker en zijn familieleden overigens reeds in 2001 tot een verblijf van onbeperkte duur gemachtigd. Aan de andere kant wordt in de beslissing van 28 november 2017 houdende weigering van herinschrijving aan de verzoeker enkel tegengeworpen dat hij geen bewijs voorlegt van een verblijf in België gedurende slechts een viertal maanden (3 februari 2014 – 18 juni 2016). De verweerder was dan ook onmiskenbaar op de hoogte van het lange en hoofdzakelijk regelmatige verblijf van de verzoeker in België en dit sinds de zeer jonge leeftijd van twee jaar en hij was tevens op de hoogte van de banden die hij in België heeft ontwikkeld met zijn moeder en zussen aangezien zij allen samen tot een verblijf van onbeperkte duur werden gemachtigd.

Noch uit de motieven van de bestreden verwijderingsmaatregel, noch uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel blijken dat de verweerder de concrete belangen van de verzoeker in rekening heeft gebracht bij zijn beslissing tot verwijdering. Dit klemt in casu des te meer daar uit de stukken van het administratief dossier, zoals de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting terecht opmerkt, blijkt dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken (bureau Lang verblijf opvolging – directie Toegang en Verblijf) op 6 november 2017 en dus amper een maand voor het treffen van de verwijderingsmaatregel, erkende dat de verzoeker opnieuw is opgesloten sedert 20 juni 2017 doch daarbij stelde dat het bureau D geen einde kan stellen aan verzoekers verblijf wegens openbare orde omdat de feiten niet ernstig genoeg zijn. Daar waar de door de verzoeker gepleegde strafbare feiten op 6 november 2017 nog onvoldoende ernstig werden bevonden in het licht van 's lands openbare orde, komt het des te meer aan de verweerder toe om een zeer nauwkeurige belangenafweging door te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM wanneer hij a fortiori beslist om de verzoeker met dwang naar zijn land van herkomst te verwijderen (met bovendien een bijhorend inreisverbod van acht jaar).

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde daadwerkelijk rekening houdt met de specifieke concrete elementen eigen aan de situatie van de verzoeker. Bovendien heeft de verweerder blijkens de stukken van het administratief dossier, de verzoeker pas zes dagen na het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel gehoord omtrent zijn gezins- en familieleven in België, omtrent zijn documenten en omtrent de redenen die de verzoeker zou hebben die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst. Des te meer blijkt hieruit dat bij de afgifte van de verwijderingsmaatregel geen zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit niets blijkt dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht dan ook een schending van deze bepaling aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing, wijst de verzoeker onder meer op de door hem naar voor gebrachte grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen dat gestoeld is op artikel 8 van het EVRM. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM exemplatief en niet limitatief moet gelezen worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2). Bijgevolg acht de Raad het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voltrekken.

De Raad merkt op dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden ingewilligd.

Gelet op deze ingewilligde schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 december 2017, kan de verzoeker op grond van deze beslissing niet van het grondgebied worden verwijderd tot aan de eventuele opheffing van de bevolen schorsing. Er dreigt in de

gegeven omstandigheden thans dan ook geen imminent gevaar dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van beslissing tot terugleiding naar de grens van 5 december 2017 te laat zou komen.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod voorts het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt echter de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat “Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten” (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat “indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht” (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 41).

Bijgevolg kan het inreisverbod voorlopig evenmin rechtsgevolgen sorteren, zowel wat betreft het binnenkomstverbod, als wat betreft het verblijfsverbod.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bijgevolg verworpen in zoverre zij is gericht tegen het bestreden inreisverbod van acht jaar en de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens aangezien, wat deze beslissingen betreft, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 5 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE